

HANN HEVUR TIKIÐ NÁTTÚRUNA VIÐ INN Í KIRKJUNA Á TOFTUM:

– Eg upplivi Guð best úti í náttúruni

Fríðrikskirkjan á Toftum verður vígd í morgin, 1. sunnudag í advent. Hetta er ein stásiligur bygningur, og neyvan er ov nógv sagt, at Høgni W. Larsen, arkitekt, »eigur« hana, sum hon er

Orð: Hilmar Jan Hansen
Myndir: Kalmar
Lindenskov

Tað er eitt fjóruti ára gamalt ynski, ið verður uppfyllt í morgin, tá kirkjufólkið á Nesi, Toftum, Saltnesi og Aðuvík kann taka nýggja kirkjuna á Heygunum á Toftum í nýtslu, eftir at hon hevur staðið í gerð í bert tvey ár.

Við vígluna í morgin er mangt og hvat á skránni.

Byrjað verður kl. 15, tá eitt fylgi av prestum við Hans J. Joensen, biski og Bent Klinte, ríkisumboðsmanni á odda fer frá missiðshúsinum, berandi tey heilagu kørin og allar bøkurnar, ið hoyra til kirkjuna, út í kirkjuna.

Meðan fylgið gongur inn, syngur eitt vælmannað kór undir leiðslu av dómsorganistinum í Roskilde, Finni Evald. Einir 130 sangarar úr allari Eysturoynni og við tilknýti til sóknina eru við kórnum, ið eisini fer at syngja undir vígluni.

Síðani fer Hans J. Joensen, biskup at taka sær av vígluni, áðrenn kirkjan verður handað prestinum í Nes prestagjalði, Jónsveini beh, ið skal halda prædikuna og annars taka sær av gudstænastuni víðari.

Aftan á víglugudstænastuna verður bjóðað til ein nátturðabita í kirkjukjallaranum, og tá tann lötan er av, verður einandakt í kirkjuni, har undanmaðurin hjá Jónsveini Bech, Jákup Kass, fer at siga nøkur orð.

Vann projekt-kappingina

Maðurin, ið hevur teknað og sett sín dám á at kalla alt, ið er í og uttan um kirkjuna, umframt kirkjuna sjálva, er Høgni W. Larsen, arkitekt-ur úr Havn.

Tá kirkjuráðið skrivaði út projekt-kapping ársskiftið 1991-92, vann Høgni hesa kapping, og síðani hevur hann brúkt eitt satt ótal av arbeiðstímum fyri at fáa tað úrslitið, ið hann setti sær sum mál, tá hann fór í holt við uppgávuna, ið skuldi

vísa seg at gerast hansara størsta gjøgnum tey mongu árin sum arkitekt.

– Hetta er mitt lívsverk. Eingin sum helst ivi skal vera um tað, sigur Høgni W. Larsen.

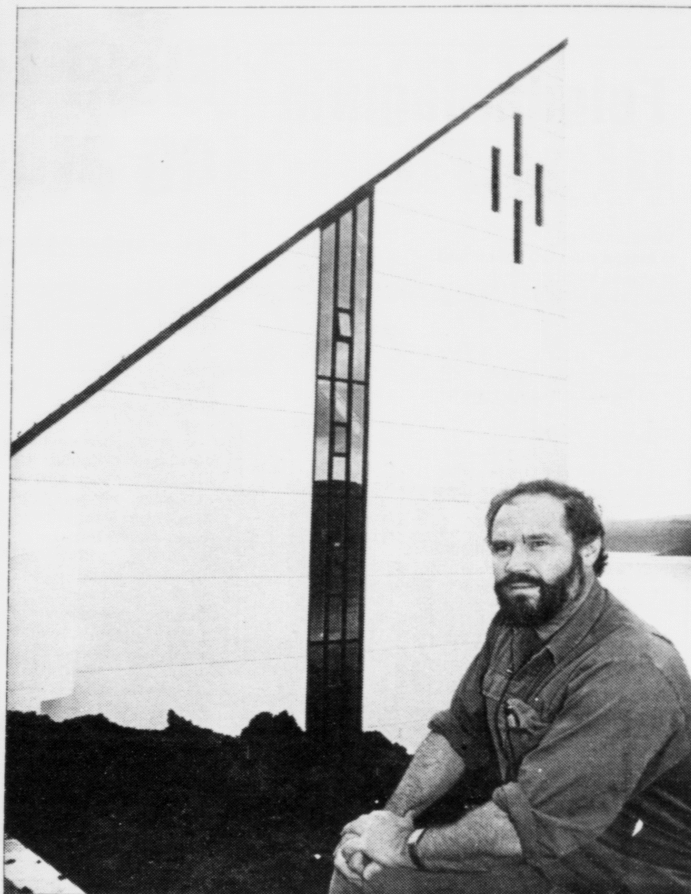
– Tað er ein av hægstu dreymunum hjá einum arkitekti at sleppa at tekna eina kirkju, og hesin dreymur gjørdist veruleiki fyri mitt viðkomandi, tá eg vann projekt-kappingina um nýggja kirkju á Toftum.

Høgni sigur, at hann ikki hevði hugsað fyri sær, at tað skuldi falla honum í lut at sleppa at tekna eina kirkju, ið er ein heilt øðrvísi bygningur enn so mangir aðrir.

Høgni hevur eisini lagt sera stóra orku í arbeiðið at gera kirkjuna – heilt frá byrjan av og til nú, tá kirkjan stendur liðug og klár hjá kirkjufólkinum at taka í nýtslu.

Rósar monnunum

– Eg havi ikki hóming av, hvussu nógvur tímar eg havi brúkt, men teir eru nógvir. Og hesa síðstu tíðina hevur

tað verið sera strævið, og eg eri hvørt einasta kvøld komin aftur til hús á midnátt, greiðir Høgni frá.

– Men so vil eg eisini fegin sleppa at rósa teimum monnunum, eg havi arbeiðt saman við í sambandi við alt tað, ið hevur verið mín leiklutur undir byggingini. Eg vil fegin nevna Harald Kjeld og Arna Højgaard, ið hava verið sera góðir stuðlar hjá mær allan vegin ígjøgnum. Og tað hava so sanniliga eisini allir hinir verið, ið eg havi arbeiðt saman við her – ikki minst sjálvst kirkjuráðið.

Høgni sigur, at hetta eru

hegnismenn og handverkarar av allarbesta slagi, og tær fakligu uppgávurnar hava ikki altíð verið tær lættastu at loyst – nógv av tí hevur verið arbeiðið, ið setir stór krøv, men sambært Høgna hevur ikki staðið á at fingið loyst tær.

– Eg vil fara so langt sum at siga, at eg ikki havi arbeiðt saman við dugnaligari fólki. Eitt nú, tá vit hava verið í gongd við at sett altartalvuna upp, hava teir av sonnum víst síni evni og verið til sera stóra hjálp, sigur hann.

– Eisini vil eg loyva mær at ivast í, um hetta arbeiðið

hevði latið seg gjørt nakra aðrastaðni enn júst á Toftum, tí fólkið er so raskt.

Her eigur at nevast eisini, at allir, sum hava arbeiðt í kirkjuni, hava latið tveir tímar av hvørjum átta sum eina gávu til kirkjuna, og hava teir ikki kravið løn fyri hesar tímar.

Altartalvan er úr gróti, og hon vigar eini fimm tons, nú hon hongur á altargegginum – tilsamans er hon gjørd úr seytjan steinum, harav bara tann størsti vigar eitt heilt tons.

Altarborð, prædikastólur og doypifuntur eru eisini úr gróti.

Altarborðið er tað størsta í Føroyum. Her er Høgni W. Larsen í ferð við at leggja gull í boriðholini, sum í hesum førinum eru til prýðist – heldur enn til fortred

Ein av handverkarunum, Hans Andreas á Byrgisheygnum, í ferð við at leggja síðstu hond á stólarin, ið kunnu vendast, tá konsertir eru og fólk skulu venda sær móti loftinum